

Китоби Дониёл — Рақами сию ҳафт

Барқарор намудани ҳақиқатҳои асли: ошкор сохтани хоби Вилиям Миллер ва эҳёи нубувватӣ дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-01-01

Хоби Вилиям Миллер дар китоби «Навиштаҳои аввал» чой дода шудааст, ва бинобар ин, таҳти ҳамон таҳлилу татбиқи нубувватӣ қарор дорад, ки аз ҷониби шогирде, ки меҳодад Каломии ростиро дуруст тақсим намояд, бояд анҷом дода шавад. Ин хоб дар тӯли солҳои зиёд борҳо аз ҷониби Future for America пешниҳод шудааст, вале дар ин ҷо мо онро ба омӯзиши «афзоиши дониш» ворид месозем, ки дар «вақти интиҳо» дар соли 1798 кушода гардид. Ин хоб ба таърихи паёме мурочиат мекунад, ки донише, ки афзуда буд, намояндагӣ менамуд. Он пайванде миёни ҳаракатҳои паёмҳои фариштаи яқум ва сеюмро нишон медиҳад.

Хоби Вилиям Миллер кори ӯро муайян месозад, ва кори ӯ ба воситаи кори Мусо дар оғози Исроили қадим тимсол шуда буд. Иҷрои хоби Миллер дар рӯзҳои охир ба воситаи кори Масеҳ дар рӯзҳои охири Исроили қадим тимсол шуда буд. Корӣ ки Масеҳ дар поёни Исроили қадим анҷом дод, намояндагии кореро мекунад, ки Масеҳ дар рӯзҳои охири Исроили рӯҳонӣ анҷом медиҳад. Дар хоби Миллер корӣ ки дар рӯзҳои охир анҷом меёбад, ҳамчун корӣ тасвир шудааст, ки аз ҷониби «Марди Хасуи Ғубор» иҷро мегардад. Шинохтани хоби Миллер ҳамчун пешгӯии иҷрои Нидои Нимашаб дар рӯзҳои охир аҳаммияти асосӣ дорад. Ҳамчунин, шинохтани он ки кори Масеҳ барои Исроили қадим дар рӯзҳои охири онҳо тимсоли кори «Марди Хасуи Ғубор» дар хоби Миллер буд, низ аҳаммияти асосӣ дорад.

Як ҷузъи кори Масеҳ, ки қайд карданиш муҳим аст, ин аст, ки ӯ на танҳо ҳақиқатҳое, ки аз замони Мусо дафн гардида буданд, боз намуд, балки Масеҳ ҳамзамон он ҳақиқатҳои аслиро бузург гардонид. Бо ин амал ӯ намунае гузошт, ки вақте қавми Худо дар рӯзҳои охир орзуи Миллерро ба иҷро мерасонанд, ҳақиқатҳое, ки тавассути кори Миллер барқарор шудаанд, фаротар аз фаҳмиши аслии онҳо тавсеа хоҳанд ёфт.

«Дар замони Наҷотдиҳанда, яҳудиён ҷавохироти гаронбаҳои ҳақиқатро ба ҳадде бо партови анъана ва афсона пӯшонида буданд, ки фарқ кардани ҳақ аз ботил ғайримумкин гашта буд. Наҷотдиҳанда омад, то партови хурофот ва иштибоҳоти деринпарваришёртаро дур созад ва ҷавохироти каломии Худоро дар ҷаҳорҷӯби ҳақиқат чой диҳад. Агар Наҷотдиҳанда ҳоло, чунон ки назди яҳудиён омад, назди мо меомад, чӣ мекард? ӯ мебоист кори монанде анҷом медод ва партови анъана ва маросимро дур месохт. Вақте ки ӯ ин корро анҷом медод, яҳудиён саҳт нороҳат шуданд. Онҳо ҳақиқати аслии Худоро аз назар дур карда буданд, аммо Масеҳ онро боз ба пеши назар овард. Кори мо ин аст, ки ҳақиқатҳои гаронбаҳои Худоро аз хурофот ва гумроҳӣ озод созем. Чӣ кори бузурге дар Инҷил ба мо воғузур шудааст!» Review and Herald, June 4, 1889.

Имрӯз марди чорӯбдори хокрӯб (Масех) «ҳамон гуна кореро дар пок кардани хошокҳои суннат ва маросим» ба анҷом мерасонад, чунон ки Шери қабилаи Яхудо (Масех) дар айёми яҳудиён ба анҷом расонда буд. Дар хоби Миллер, гавҳарҳои гаронбаҳои ҳақиқат, ки дар сандуқчаи Каломи Худо ба таври комил тартиб дода шуда буданд, бо хошок ва гавҳарҳои қалбакӣ пӯшида шуданд. Он гавҳарҳо бояд аз миёни хошок берун оварда шуда, дар давраи Фарёди Нисфишаби рӯзҳои охир боз ба сандуки бузургтари Каломи Худо баргардонда мешуданд, зеро маҳз вақте ки Миллер ба гавҳарҳои барқароршуда дар он сандуки бузургтар назар андохт, ӯ «аз шодии бисёр нидо баровард, ва ҳамон нидо ӯро бедор кард». Хоби Миллер дар соли 1847, се сол пас аз Фарёди Нисфишаби фариштаи аввал, воқеъ гардид, бинобар ин бедор шудани ӯ дар он хоб ҳамон Фарёди Нисфишаби рӯзҳои охир аст. Он Фарёди Нисфишаби ӯ он ду шоҳид эълон мекунанд, ки аз ҷониби ҳайвоне, ки аз вартаи беҳад баромада буд, кушта шуда буданд ва сею ним рӯз дар кӯча мурда меҳобиданд, то он даме ки бо ҳам пайваста шакл гирифтанд ва баъд дар водии устухонҳои хушки мурда зинда гардонда шуданд ва сипас ҳамчун байрақ барафрохта шуданд. Хоби Миллер дар ҳамон кӯча ва дар ҳамон водие иҷро мегардад, ки ӯ онро «хучраи худ» меномад.

Дар таърихи миллериён, Худованд Миллерро ба кор бурд, то ҳақоиқи аслии адвентизмро барқарор намояд, аммо хоби ӯ нишон меод, ки бо мурури замон он ҳақоиқ зери хоку хошоки анъана ва одат дафн хоҳанд шуд. Ин падидаи пок сохтани хоку хошоки анъана ва расму ойин ҳамон чизест, ки Масех дар анҷоми давраи Исроили қадим ба амал овард, ва бо ин амал иҷрои ниҳони хоби Вилиям Миллерро ба таври пешгӯёна намуна сохт.

Яҳудиён аз «ҳақиқати аслии Худо» дур монда буданд, аммо Масех онро боз ба назар овард» ва кори ӯро ҳамчун «кори мо» муайян намуд. Кори мо ин аст, ки «ҳақиқатҳои Худоро аз хурофот ва иштибоҳ озод кунем». Хоби Вилиям Миллер кашф, пешниҳод ва рад шудан, инчунин барқарор шудани ҳақиқатҳои аслиро муайян месозад. Барои анҷом додани кори барқарорсозӣ, Масех ҳақиқатро дар «чаҳорчӯбаи ҳақиқат» ҷой дод. «Чаҳорчӯбаи ҳақиқат» барои Вилиям Миллер фаҳмиши ӯ дар бораи ду қувваи вайронгари бутпарастӣ ва папизм буд. Дар рӯзҳои охир «чаҳорчӯбаи ҳақиқат» се қувваи вайронгар — аждаҳо, ҳайвон ва набиӣ козиб — мебошад.

«Вақте ки Масех ба ҷаҳон омад, то дини ҳақиқиро намунавор нишон диҳад ва усулҳои ӯро, ки бояд дилҳо ва аъмоли одамонро ҳукмрон бошанд, баланд бардорад, дурӯғ то ба он дараҷа бар касоне, ки чунин нури бузург дошта буданд, реша давонда буд, ки онҳо дигар нурро дарк намекарданд ва майле надоштанд, ки анъанаро ба хоҳири ҳақиқат тарк намоянд. Онҳо Муаллими осмониро рад карданд, Худованди ҷалолро маслуб намуданд, то расму одатҳои худ ва ихтирооти худро нигоҳ доранд. Ҳамин рӯҳ имрӯз низ дар ҷаҳон зоҳир мегардад. Одамон аз таҳқиқи ҳақиқат рӯй мегардонанд, мабодо анъанаҳои халал ёбад ва тартиби нави корҳо ҷорӣ гардад. Дар инсоният ҳамеша моил будан ба иштибоҳ вучуд дорад, ва одамон табиатан майл доранд, ки андешаҳо ва дониши башари бисёр баланд бардоранд, дар ҳоле ки илоҳӣ ва абадӣ на шинохта мешавад ва на қадр мегардад». Counsels on Sabbath School Work, 47.

Агар Масеҳ имрӯз ба ҷаҳон меомад, Ў «ҳамин ҳамон рӯҳ»-и боло бурдани андешаҳо ва дониши инсониро меёфт, ки анъанаро ба ҷойи ҳақиқат қарор дода буд. Дар хоби Миллер, дар айёми охир, Масеҳ ҳамчун марди ҳасубрӯб меояд, то айнан ҳамон корро ба анҷом расонад. Вақте ки кори Ў ҳамчун марди ҳасубрӯб ба анҷом мерасад, гавҳарҳои аслии ҳамчун ду шохид, ки Миллер онҳоро намоёндагӣ мекунад, ҳангоми нидои фарёди баланд бедор мешаванд ва даҳ баробар бештар аз офтоб хоҳад дурахшид.

Чорҷубаи ҳақиқате, ки ба Миллер дода шуд, сохтори нубуввати ду қудрати вайронгар буд, ва чорҷубаи ҳақиқате, ки ба Future for America дода шудааст, сохтори нубуввати се қудрати вайронгар аст. «Калид»-е, ки ба сандукча васл шуда буд, ҳамон усули махсусе буд, ки муҳраш бардошта шуда, ба Миллер дода шуд, ва баъд аз он ба Future for America.

«Калиди дониш дар айёми Масеҳ аз ҷониби онҳое гирифта шуда буд, ки мебоист онро барои кушодани ганҷинаи ҳикмат дар Навиштаҳои Аҳди Қадим нигоҳ медоштанд. Раббӣён ва муаллимон амалан Малакути Осмонро аз камбағалон ва азияткашидагон баста буданд ва онҳоро ба ҳалокат волегузоштанд. Дар суҳанрониҳои Худ Масеҳ бисёр чизҳоро якбора пеши онҳо намегузошт, мабодо зеҳни онҳоро ошуфта созад. Ў ҳар нуктаро равшан ва мушаххас мегардонид. Ў аз тақрори ҳақиқи қўҳна ва ошное, ки дар нубувватҳо омада буданд, ор намедошт, агар онҳо барои мақсади Ў — ҷойгир сохтани андешаҳо — хизмат мекарданд.»

«Масеҳ сарчашмаи ҳамаи гавҳарҳои қадимаи ҳақиқат буд. Ба воситаи кори душман ин ҳақиқатҳо аз ҷойи худ берун карда шуда буданд. Онҳо аз мавқеи ҳақиқи худ ҷудо гардида, дар ҷаҳорҷуби гумроҳӣ ҷой дода шуда буданд. Кори Масеҳ ин буд, ки гавҳарҳои гаронбаҳо дар ҷаҳорҷуби ҳақиқат аз нав ба тартиб дароварда, устувор созад. Усулҳои ҳақиқат, ки аз ҷониби Худи Ў барои баракат додани ҷаҳон ато шуда буданд, ба воситаи амали Шайтон зери ҳок карда шуда, ба назар ҷунин мерасид, ки аз байн рафтаанд. Масеҳ онҳоро аз зери ҳаробаи гумроҳӣ берун овард, ба онҳо қувваи нав ва ҳаётбахш бахшид ва амр фармуд, ки мисли ҷавоҳироти гаронбаҳо дурахшанд ва то абад устувор бимонанд.»

«Худи Масеҳ метавонист ҳар яке аз ин ҳақиқатҳои қадимиро ба кор барад, бе он ки хурдтарин зарраеро иқтибос гирифта бошад, зеро Ў худ сарчашмаи ҳамаи онҳо буд. Ў онҳоро дар зеҳнҳо ва андешаҳои ҳар насл ҷой дода буд, ва вақте ки Ў ба ҷаҳони мо омад, ҳақиқатҳоеро, ки мурда шуда буданд, аз нав ба тартиб даровард ва зинда гардонд, ва онҳоро барои манфиати наслҳои оянда қавитар сохт. Ин Исои Масеҳ буд, ки қудрати наҷот додани ҳақиқатҳоро аз миёни ҳасу хошук дошт ва онҳоро боз ба ҷаҳон бо таровату қудрате бештар аз асли худ ато мекард». Manuscript Releases, volume 13, 240, 241.

Ҷолиб аст қайд намоем, ки дар порчаи охирин калиде, ки Масеҳ дар анҷоми Исроили қадим ба кор бурд, барои кушодани Аҳди Қадим буд. Калиди усулшиносии Миллер сандуки Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро кушод, аммо дар рӯзҳои охир, дар анҷоми рӯзҳои ӯ, он сандук бузургтар аст. Калиди усулшиносӣ дар рӯзҳои охир на танҳо Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид, балки ҳамчунин Рӯҳи Нубувватро мекушояд. Бардошта шудани мӯҳри Ваҳйи Исои Масеҳ, андак пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз, ба воситаи Шери қабилаи Яхудо анҷом меёбад,

ки дар рӯёи Миллер бо марди чорӯби хокрӯб муаррифӣ шудааст. Хоҳар Уайт муайян месозад, ки кори марди чорӯби хокрӯб андак пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ба вуқӯъ меояд.

«Худованд 26 январ ба ман рӯёе дод, ки онро баён хоҳам кард. Ман дидам, ки баъзе аз қавми Худо карахт ва хоболуд буданд; ва фақат нимбедор буда, замонеро, ки ҳоло дар он зиндагӣ мекунем, дарк намекарданд; ва он “мард” бо “чорӯби хокрӯб” ворид шудааст, ва баъзеҳо дар хатари рӯфта шудан қарор доранд. Аз Исо зорӣ кардам, ки онҳоро начот диҳад, бар онҳо андаке дигар шафқат намояд, ва бигзорад, ки хатари даҳшатноки худро бубинанд, то пеш аз он ки абадан дер шавад, омода гарданд. Фаришта гуфт: “Ҳалокат мисли гирдбоди азиме дар ҳоли омадан аст.” Аз фаришта илтиҷо кардам, ки ба онҳое, ки ин ҷаҳонро дӯст медоштанд, ва ба молу мулки худ дилбаста буданд, ва намехостанд аз онҳо ҷудо шаванд ва онҳоро қурбон созанд, то қасидонро дар роҳи худ барои ҳӯрондани ғусфандони гуруснае, ки аз нарасидани ғизои рӯҳонӣ ҳалок мешуданд, тезонад, раҳм кунад ва онҳоро начот диҳад.»

«Ҳангоме ки ман меидедам, ки ҷонҳои бечора аз набудани ҳақиқати ҳозира мемиранд, ва баъзе касоне ки эътироф мекарданд ба ҳақиқат имон доранд, онҳоро бо нигоҳ доштани воситаҳои зарурӣ барои пеш бурдани кори Худо мемурданд, ин манзара басо дардовар буд, ва ман аз фаришта илтимос кардам, ки онро аз ман дур созад. Ман дидам, ки вақте кори Худо аз баъзе амволи онҳо талаб мекард, монанди он ҷавоне ки назди Исо омад, [Matthew 19:16–22.] онҳо ғамгин рафта мерафтанд; ва ки ба зудӣ тозиёнаи лабрес гузашта, тамоми молу мулки онҳоро рӯфта хоҳад бурд, ва он гоҳ барои қурбон кардани неъматҳои заминӣ ва захира кардани ганҷе дар осмон дигар бисёр дер хоҳад шуд». Review and Herald, April 1, 1850.

«Тозиёнай, ки аз ҳад мерезад» рамзи қонуни якшанбеест, ки ба зудӣ хоҳад омад, ва кори марди чорӯби хокӣ дар хоби Миллер, андаке пеш аз баста шудани давраи имтиёз сурат мегирад. Вақте ки Ё ҳуҷраро пок кардааст, пас ҷавохиротро боз ба қуттии калонтар меандозад, ва онҳо он гоҳ даҳ маротиба равшантар аз офтоб мебурахшанд. Дониёл ва он се ҷавони шоиста даҳ маротиба беҳтар аз дигарон ёфт шуданд.

Ва акнун дар охири он рӯзҳое, ки подшоҳ фармуда буд, ки онҳоро назди ӯ биёранд, сардори хасагон онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард. Ва подшоҳ бо онҳо сухан гуфт; ва дар миёни ҳамаи онҳо ҳеҷ касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо ба хизмати подшоҳ истоданд. Ва дар ҳар амри ҳикмат ва фаҳме, ки подшоҳ аз онҳо пурсон мешуд, онҳоро аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне, ки дар тамоми салтанаташ буданд, даҳ баробар беҳтар ёфт. Дониёл 1:18–20.

«охири айём», барои Дониёл, он санчиши ҳалқунандаеро ифода менамуд, ки дар он Набукаднесар ҳукм содир кард, ва он санчиш қонуни якшанберо дар рӯзҳои охир тимсол менамояд. Ҳақоиқи аслий ва бунёдӣ, вақте ки дар рӯзҳои охир барқарор гарданд, нисбат ба замоне ки нахуст шинохта шуданд, даҳ баробар равшантар хоҳанд бурахшид. Ҳақиқатҳо, ва хирадмандоне ки он ҳақиқатҳоро дар рӯзҳои охир мефаҳманд, дар вақти борони охири, ки тақдори Нидои Нимашаб аст, даҳ баробар равшантар хоҳанд бурахшид.

«Шумо омадани Худовандро хеле дур мепиндоред. Ман дидам, ки борони охирин [ҳамон қадр ногаҳон, ки] нидои нисфи шаб меомад, ва бо кудрате даҳ баробар бештар». Spalding and Magan, 5.

Барқароршавии ҳақиқатҳои асли тавассути ба кор бурдани усули борони охири «сатр бар сатр» анҷом меёбад. Пас аз барқарор шудан, ҳақиқатҳои асли «даҳ маротиба» дурахшонтар аз он медурахшанд, ки ҳангоме ки Миллер бори нахуст ба онҳо назар андохта буд. Хирадмандоне, ки калиди усулро барои барқарор кардани ҳақиқатҳои асли ба кор мебаранд, таҷрибае ба даст меоранд, ки «даҳ маротиба» бештар аз таҷрибаи онҳое аст, ки усули Бобилро меҳӯранд. Онҳое ки аз ҷониби марди ҷорӯби хок рӯфта бурда мешаванд, ҳамонҳоянд, ки ба расму одатҳо ва анъанаҳои дил бастаанд, ки ҳақиқати аслиро пӯшидаанд, ва бо ҳатогиҳои расму одатҳо ва анъанаҳои, ки ба онҳо дил бастаанд, пок карда мешаванд.

Таълимоти козиб бутест.

«Ҳангоми рад кардани ҳақиқат, одамон Муаллифи онро рад мекунанд. Ҳангоми поймол кардани шарияти Худо, онҳо ҳокимияти Қонунгузорро инкор менамоянд. Аз таълимот ва назарияҳои бардурӯғ бут сохтан ҳамон қадар осон аст, ки аз ҷӯб ё санг буте тарошидан.» Муборизаи Бузург, 584.

Эълоне бар зидди Эфроим, ки анҷоми давраи имтиҳонро барои Эфроим нишон дод, ҳақиқати он чиро, ки марди ҷорӯби хок ҳангоми рӯфтани фарш ба анҷом мерасонад, таъкид мекунад.

Эфроим ба бутҳо пайваст шудааст: ўро ба ҳоли худ вогузоред. Ҳушаъ 4:17.

Шумо ҳамон чизе ҳастед, ки меҳӯред, ҷунонки инро Дониёл ва он се ҷавони баргузида нишон доданд. Изтиробии Хоҳар Уайт нисбат ба онҳое буд, ки «кундзехн ва хомӯш» буданд, ва он ба камбуди омодагии онҳо ва ба набудани фаросати онҳо нисбат ба аҳамияти «ҳақиқати ҳозира» вобаста буд. Изтиробии ў ифодаи ғамхории Масеҳ барои яҳудиёни баҳсҷӯи айёми Ў буд, ки ҳақоиқи аслиро тамоман аз назар дур карда буданд. Хоби Миллер анҷоми Исроили рӯҳонии муосирро муайян месозад, ки намунаи он дар Исроили қадимаи воқеӣ пешақӣ нишон дода шудааст.

Китобдонон ва фарисиён иддао мекарданд, ки Навиштаҳоро шарҳ медиҳанд, аммо онҳоро мутобиқи андешаҳо ва анъанаҳои худ тафсир менамуданд. Одобу қоидаҳо ва ақидаҳои онҳо ҳарчи бештар саҳттару гаронтар мегардиданд. Дар маънои рӯҳонии худ, Каломи муқаддас барои мардум мисли китоби муҳршудае гардид, ки барои фаҳмиши онҳо баста буд». Signs of the Times, 17 майи 1905.

Аз соли 1863 то имрӯз бар Лаодикийи Адвентизм торикӣ тадриҷӣ фуруд омадааст, ва Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват барои онҳо мисли китоби муҳршуда гардидааст. Андак пеш аз басташавии вақти имтиёз, Ваҳйи Исои Масеҳ кушода мешавад, ва он раванди санҷиши сеқадмиро ба вучуд меорад, ки бо он анҷом меёбад, ки онҳое, ки аз бутҳои одат ва анъанаи худ даст кашиданд рад мекунанд, бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда рӯфта хоҳанд шуд.

«Мо Начотдиҳандаи бепоён дорем, ва чӣ қадар гаронбаҳоанд гавҳарҳои ҳақиқат, ки дар каломии Худо бар ин шаҳодат медиҳанд. Аммо ин ҷавохироти гаронбаҳо зери тӯдаи партовҳо, яъне анъанаҳо ва бидъатҳои, ки худӣ шайтон ба вучуд овардааст, дафн шудаанд. Найрангҳои ӯ бо қудрати аҷибӣ бар зехнҳои одамон амал мекунад, то арзиши Масеҳро аз назари онҳое ки ба Ӯ имон доранд, тира созанд. Душмани Худо ва инсон бар касоне, ки худро пайравони Масеҳ меноманд, афсун андохтааст, то ки дар бораи бисёре аз онҳо гуфтан мумкин бошад: Онҳо вақти дидорбинии худро намедонанд». Review and Herald, August 16, 1898.

Хоби Миллер таърихи барқароршавии «ҳақиқатҳои аслий», раддияи баъдии онҳо ва сипас барқароршавии ниҳии онҳоро тасвир менамояд. Андак пеш аз анҷоми муҳлати имтиҳон «Марди Қорӯби Хок» ба саҳна ворид мешавад ва ҳақиқатҳои аслиро аз нав барқарор мекунад ва онҳоро «даҳ баробар» дурахшонтар мегардонад. Ин дар ҷараёни таърихи Нидои Нимашаб воқеъ мегардад, ки он пеш аз Нидои Баланди ғариштаи сеюм ҳангоми қонуни якшанбе меояд. Нидои Нимашаб, пеш аз қонуни якшанбе, бокираҳоро бедор ва ҷудо мекунад, ҳамон тавре ки Нидои Нимашаб дар таърихи миллеритӣ пеш аз қушода шудани довари таҳқиқотӣ омада буд. Вақте ки ҷавохирот боз ба сандуқчаи қалонтару барқароршуда андохта мешаванд, дигар дер шудааст, зеро он воқеа «пас аз» он ба амал меояд, ки фарш қомилан рӯфта тоза карда шудааст.

«Ғубор ва ахлоқи гумроҳӣ ганҷҳои гаронбаҳои ҳақиқатро зери хок кардаанд, аммо коргарони Худованд метавонанд ин ҳазинаҳоро ошкор созанд, то ҳазорон нафар бо шодмонӣ ва ҳайрат ба онҳо назар афкананд. Ғариштаҳои Худо дар паҳлӯи он коргари ғурутан хоҳанд буд, ғайз ва маърифатбахшии илоҳӣ ато намуда, ва ҳазорон нафар ба ҷудо оварда хоҳанд шуд, то бо Довуд бигӯянд: “Ҷашмони маро бикшо, то аз шарияти Ту ҷизҳои аҷоибро бубинам.” Ҳақиқатҳои, ки асрҳои дароз дида нашуда ва ба онҳо эътино нагардида буд, аз саҳифаҳои мунаввари қаломии муқаддаси Худо бо дурахшиши оташин падидор хоҳанд гашт. Қалисоҳо, ки умуман ҳақиқатро шунида, онро рад карда ва поймол намудаанд, боз ҳам шариронамал амал хоҳанд кард; аммо “ҳирадмандон”, яъне ростқавлон, дарк хоҳанд кард. Қитоб қушода аст, ва суҳанони Худо ба дилҳои онҳое мерасанд, ки ҳоҳони донишони иродаи Ӯ ҳастанд. Бо нидои баландии он ғариштае аз осмон, ки ба ғариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, ҳазорон нафар аз қарахтӣ, ки асрҳо ҷаҳонро фаро гирифта буд, бедор хоҳанд шуд ва зебӣ ва арзиши ҳақиқатро хоҳанд дид.» Review and Herald, December 15, 1885.

«Ҳазорон»-е, ки он гоҳ бедор мешаванд, рамзи ғусфандони дигари Худо мебошанд, ки ҳанӯз дар Бобиланд, зеро «нидои баланд» аз вақти қонуни якшанбе оғоз меёбад. Қори «Марди Ҳасуи Чанг» аз 11 сентябри соли 2001 ҷараён доштааст ва боз ҳам бештар аз моҳи июли соли 2023.

Ҳавворӣ меғӯяд: «Қамоми Навиштаҳо аз илҳами Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои сарзаниш, барои ислоҳ, барои тарбия дар адолат ғоиданоканд, то ки марди Худо қомил гардад ва барои ҳар амали нек қомилан муҳайё бошад». Қитоби Муқаддас худ тафсиргари худ аст. Як порчаи матн қалиде мешавад, ки порчаҳои дигарро мекушояд, ва ба ин тарз бар маънои пинҳонии қалом нур андохта мешавад. Бо муқоисаи матнҳои

гуногуне, ки ба як мавзӯ дахл доранд, ва бо дар ҳар ҷониб дидани иртиботи онҳо, маъноӣ ҳақиқии Навиштаҳо ошкор хоҳад гардид.

«Бисёриҳо чунин мепиндоранд, ки барои фаҳмидани маънии каломи Худо бояд ба шарҳҳои Навиштаҳои Муқаддас муроҷиат кунанд; ва мо он мавқеъро намегирем, ки шарҳҳо набояд омӯхта шаванд; аммо барои он ки ҳақиқати Худо аз зери тӯдаи суҳанони одамон кашф гардад, басо фаросати зиёд лозим хоҳад буд. Калисо, ҳамчун мақома ки эътироф мекунад ба Китоби Муқаддас имон дорад, чӣ андак кор кардааст, то ҷавоҳироти парокандаи каломи Худоро ба як занҷири комили ҳақиқат гирд оварад! Ҷавоҳироти ҳақиқат, чунон ки бисёриҳо мепиндоранд, бар рӯи сатҳ нахобидаанд. Зеҳни устод дар иттиҳоди шарофат ҳамеша дар кор аст, то ҳақиқатро аз назар пинҳон нигоҳ дорад ва андешаҳои мардони бузургро ба таври комил ба пеши назар оварад. Душман тамоми қувваи худро ба кор мебарад, то нури осмонро ба воситаи равандҳои таълимӣ тира гардонад; зеро ӯ намехоҳад, ки одамон овози Худовандро бишнаванд, ки мегӯяд: “Ин аст роҳ, бо он биравед”.»

«Гавҳарҳои ҳақиқат бар сахнаи ваҳӣ пароканда хобидаанд; аммо онҳо зери анъанаҳои инсонӣ, зери гуфтаҳо ва аҳкоми одамон дафн шудаанд, ва ҳикмате, ки аз осмон аст, амалан нодида гирифта шудааст; зеро Шайтон муваффақ гардидааст, ки ҷаҳонро ба ин бовар оварад, ки суҳанон ва дастовардҳои одамон аҳамияти бузург доранд. Худованд Худо, Офаридгори оламҳо, бо қимати бепоён Инчилро ба ҷаҳон ато кардааст. Ба васитаи ин василаи илоҳӣ, чашмаҳои шодмонӣ ва тароватовари тасаллии осмонӣ ва оромиши пойдор барои онҳое кушода шудаанд, ки назди чашмаи ҳаёт меоянд. Ҳанӯз рағҳои ҳақиқат ҳастанд, ки бояд кашф шаванд; аммо чизҳои рӯҳонӣ ба таври рӯҳонӣ дарк карда мешаванд. Зеҳнҳое, ки аз бадӣ тира гаштаанд, наметавонанд арзиши ҳақиқатро, ончунон ки дар Исо ҳаст, қадр намоянд». Review and Herald, December 1, 1891.

Кори Масех, чунон ки дар хоби Миллер ба воситаи марди дорои хасу рӯбучин тасвир шудааст, дучанба аст. Он барои дур сохтани гумроҳист ва барои барқарор намудани ҳақиқати аслӣ. Дур кардани гумроҳӣ низ дучанба аст, зеро вақте ки гумроҳӣ аз тиреза рӯфта берун андохта мешавад, он касонеро низ, ки интиҳоб мекунанд ба он гумроҳиҳо бастагӣ дошта бимонанд, бо худ мебарад. Кори чудосозие, ки марди дорои хасу рӯбучин анҷом медиҳад, аз ҷониби Ирмиё низ мавриди баён қарор гирифтааст, ва шаҳодати ӯ бо Систер Уайт мувофиқат дорад, вақте ки ӯ изҳор дошт, ки «коргарони Худованд метавонанд ин ганҷҳоро ошкор намоянд, то ҳазорон нафар ба онҳо бо шодмонӣ ва ҳайрат бингаранд».

Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: агар ту бозгардӣ, Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз пастфитрат чудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, вале ту назди онҳо бознагард. Ирмиё 15:19.

Мазмуни порча дар Ирмиё ба онҳое муроҷиат мекунад, ки ноумедии нахустини 18 июли соли 2020-ро аз сар гузарондаанд. На танҳо «Марди ҷорӯби хокруб» аст, ки гаронбаҳоро аз пастфитрат чудо мекунад, балки ин ҳамчунин кори онҳое мебошад, ки Ирмиё намояндагии онҳоро мекунад, ва чунин нишон дода мешаванд, ки қарор мегиранд, оё ба сӯи Худованд

бозгарданд ё бознагарданд. Равшан аст, ки онҳо бо Худованд набудаанд, зеро агар бо Ё роҳ мерафтанд, ҳеҷ сабабе намебуд, ки бозгарданд. Вақте ки онҳо бозмегарданд ва дар ҳузури Худованд меистанд, ва пас аз он сухангӯи Ё мегарданд, онҳо кори ҷудо кардани гаронбаҳоро аз пастфитрат анҷом дода хоҳанд буд. Кори «Марди ҷорӯби хокруб» иштироки хирадмандонро тақозо мекунад. Кори «Марди ҷорӯби хокруб» дар хоби Миллер ҳамчунин он вақт тасвир меёбад, ки Масеҳ хирмани Худро ба воситаи раванди поксозӣ пок месозад.

«Ман наметавонам бигӯям, ки ин раванди поксозӣ то чӣ андоза ба зудӣ оғоз хоҳад ёфт, аммо он ба муддати дароз ба таъхир нахоҳад афтод. Ё, ки бодбези худ дар дасти Ёст, маъбади Худро аз палидии ахлоқии он пок хоҳад кард. Ё хирманҷои Худро комилан тоза хоҳад намуд». Testimonies to Ministers, 372, 373.

«Раванди поксозии» ниҳой дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, ва он ҳамон раванди поксозии боби сеюми китоби Малокӣ мебошад.

«Малокӣ 3:1–4 иқтибос оварда шудааст.»

«Дар миёни қавми Худо ҷараёни тасфия ва поксозӣ идома дорад, ва Парвардигори лашкарҳо дасти Худро ба ин кор ниҳодааст. Ин раванд барои ҷон басо сангин ва озмоишкунанда аст, аммо зарур аст, то нопокӣ дур карда шавад. Озмоишҳо ногузиранд, то ки мо, дар итоат ба иродаи Ё, ба Падари осмонии худ наздик гардонида шавем, то ки барои Худованд қурбоние дар адолат тақдим намоем. Кори Худо дар тасфия ва поксозии ҷон бояд идома ёбад, то даме ки бандагони Ё ончунон фурутан, ончунон ба нафси худ мурда гарданд, ки хангоми ба хизмати ғайбӣ даъват шудан, чашми онҳо танҳо ба ҷалоли Худо нигаронда бошад». Review and Herald, April 10, 1894.

Хоби дуҷуми Миллер барқарор шудани ҳақиқатҳои асли ва ҳамзамон барқарор шудани қавмеро, ки пароканда гардида буданд, муайян мекунад. Хоби дуҷуми Набукаднесар барқарор шудани подшоҳии ўро муайян мекунад. Хоби Миллер масъалаи пинҳон шудани ҳақиқатҳои аслиро бо он ифода мекунад, ки он ҳақиқатҳо «пароканда» шудаанд. Калимаи «пароканда» рамзи «ҳафт замон» аст. Хоби Набукаднесар дар бораи «парокандагии» «ҳафт замон» аст. Набукаднесар дар соли 1798, дар вақти интиҳо, қарор дода мешавад ва дар он ҷо марди тавбашудаеро намояндагӣ мекунад. Миллер дар соли 1798 рамзи «доноён» аст.

Мо хоби Миллерро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Хангоме ки моро водор месозанд, ки бо дигарон ихтилоф намоем, ё дигарон ихтилофи худро аз назари мо баён мекунанд, мо бояд рӯҳи масеҳиро зоҳир намоем ва ин ҳақиқатро равшан нигоҳ дорем, ки метавонем ором ва одил бошем; зеро ҳақиқат таҳқиқро таҳаммул мекунад. Ҳар қадар ки он бештар омӯхта шавад, ҳамон қадар нури он бештар хоҳад дурахшид. Худованд ҳар чизеро, ки бўӣ дуруштӣ ва саҳтгирӣ медиҳад, нописанд медорад ва маломати Худро бар онҳое мефиристад, ки бар касоне, ки дар ақида бо онҳо ихтилофдоранд, таҳқир ва сарзаниш мерезанд ва онҳоро ба бадтарин сурати мумкин нишон медиҳанд. Тамоми Осмон ба онҳое, ки чунин мекунанд, ҳамон тавр менигарад, ки Осмон ба фарисиён менигарист, ва онҳоро нодон нисбат ба Навиштаҳо ва қудрати Худо эълон мекунад. Душманони ҳақиқат наметавонанд ҳақиқатро ба хато табдил

диҳанд. Онҳо метавонанд ҳақиқатро поймол кунанд ва гумон баранд, ки азбаски онро сарнагун карда ва зери партовҳо пӯшониданд, он мағлуб шудааст; аммо Худо бар баъзе аз вафодорони Худ таъсир хоҳад кард, то ончунон амал кунанд, ки Масеҳ ғангоми дар замин буданаш амал мекард,—партовҳоро дур созанд ва ҳақиқатро ба ҷойгоҳи муносиби он дар чаҳорҷӯби ҳақиқат бозгардонанд.

«Дар чамъомадҳое ки дар онҳо ҳақиқат мавзӯи баҳсу баррасӣ мегардад, касоне хоҳанд буд, ки ба ҳар чизе ки онро ҳамчун ҳақиқат напозирӯфтаанд, муқобилат хоҳанд кард; ва ғангоме ки худро бо он тасалли медиханд, ки гӯё фақат бо иштибоҳ мубориза мебаранд, ба онҳо лозим аст, ки бо гӯшҳои беғараз бишнаванд, то бифаҳманд, ки ҳақиқат чист, ва он чиро ки гуфта мешавад, нодуруст баён ва нодуруст тафсир накунанд. Онҳо намунаи мардони ҳамаи асрҳоро доранд, ки бар зидди ҳақиқат ҷангидаанд ва бо ин кор машварати (sic) Худоро бар зидди худ рад кардаанд. Сангин хоҳад буд он масъулиете ки бар души мардоне қарор хоҳад гирифт, ки нури бузург ва фурсатҳои бузург доштаанд, вале бо вучуди ин натавонистаанд комилан дар ҷониби Худованд бошанд. Агар онҳо ҷуръат мекарданд, ки комилан дар ҷониби Худованд бошанд, ҳатто ғангоме ки даъват мешуданд танҳо биистанд, дар ростқавлӣ маҳфуз дошта мешуданд. Ў онҳоро қодир мегардонд, ки бо ҷасорат, дар покӣ ва инсоф устувор биистанд ва барои усулҳои носуфтаи адолат талош варзанд. Ў онҳоро дар мубориза барои ҳақ дастгирӣ мекард, зеро он ҳақ аст, ҳатто агар адолат дар кӯча афтода бошад ва инсоф натавонад ворид гардад. Онҳо мефаҳмиданд, ки чӣ чиз пок ва беолоиш хоҳад буд ва бо ҳаёти Масеҳ мувофиқ, ва аз поктарин усулҳои масеҳият дар рӯх, суҳан ё амал рӯй намегардониданд, ҳатто агар на танҳо ба чаҳолат, балки ба касоне низ муқобил меистоданд, ки парваришёфта ва ботачриба буданд ва силоҳҳои сафсатаро барои хомӯш сохтани онҳо ба кор мебурданд. Дар миёни ҳамаи ин кашмакашиҳои иштибоҳ бар зидди ҳақиқат, онҳо маҳфуз дошта мешуданд ва қодир мегаштанд чунин роҳро нигоҳ доранд, ки душманонашон натавонанд ба онҳо муқолифат кунанд ё муқовимат намоянд. Онҳо чун санге барои усул устувор меистоданд, аз созиш бо ҳар касе сарпечӣ мекарданд, ва дар айнаи ҳол он рӯҳро нигоҳ медоштанд, ки бояд ҳар як масеҳиро хос бошад.»

«Касе ки пайрави Масеҳ аст, миёни муқаддас ва оддӣ фарқ хоҳад гузошт ва ба далели ҳақиқии ҳислат ва қори инсон хоҳад часпид, зеро Масеҳ гуфтааст: “Аз меваҳояшон онҳоро хоҳед шинохт”. Масеҳӣ дар миёни ҳар гуна муқолифат пеш хоҳад рафт. Ў тамаллуқро хор хоҳад шумурд, зеро он аз Шайтон сарчашма мегирад. Ў айбҷӯиро нафрат хоҳад дошт, зеро он силоҳи шарира аст. Онҳо ҳасадро дар дил нахоҳанд парварид ва ба худбардорӣ роҳ нахоҳанд дод, зеро инҳо хусусиятҳои душмани Худо ва инсон мебошанд. Онҳо ҳамчун ҷосусон ёфт нахоҳанд шуд; зеро Шайтон яҳудиёни хоршударо барои анҷом додани ин кор бар зидди Исо истифода бурд. Онҳо бародарони худро бо селоби саволҳо пайравӣ нахоҳанд кард, чунон ки яҳудиён Масеҳро пайравӣ мекарданд, то Ёро дар суҳанонаш ба дом андозанд ва Ёро водор созанд, ки дар бораи чизҳои бисёр суҳан гӯяд, то битавонанд Ёро барои як суҳан гунаҳкор гардонанд». Home Missionary, September 1, 1894.